

MINISTER KULTURY
I DZIEDZICTWA NARODOWEGO
Bogdan Zdrojewski

Warszawa, dnia 26 marzec 2009r.

DP/531/09

Pan
Maciej Berek
Sekretarz
Rady Ministrów

Szanowny Panie Ministrze,

w załączeniu przesyłam nowy tekst *projektu ustawy o zmianie ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami oraz zmianie niektórych innych ustaw* wraz z aktami wykonawczymi, z uprzejmą prośbą o jego skierowanie do rozpatrzenia na najbliższym posiedzeniu Rady Ministrów.

Pragnę nadmienić, że Komitet Rady Ministrów na posiedzeniu w dniu 6 listopada 2008 r. przyjął i rekomendował Radzie Ministrów ww. projekt z zaleceniem uwzględnienia uwag Ministra Infrastruktury i Ministra Finansów oraz uzgodnienia w trybie roboczym uwag Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji.

Przekazany w załączeniu projekt uwzględnia zalecenia.

Z poważaniem

7.06.2009
DZIAŁ OCHRONY ZABYTEKÓW
PROSIMOS
Tomasz Merta
Tomasz Merta

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami oraz o zmianie niektórych innych ustaw¹⁾

Art. 1. W ustawie z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. Nr 162, poz. 1568, z późn. zm.²⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 7 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) ustalenia ochrony w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego albo w decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego, decyzji o warunkach zabudowy, decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej lub decyzji o ustaleniu lokalizacji linii kolejowej.”;

2) w art. 13 w ust. 4 uchyla się pkt 1;

3) w art. 18 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Ochronę zabytków i opiekę nad zabytkami uwzględnia się przy sporządzaniu i aktualizacji koncepcji przestrzennego

¹⁾Niniejszą ustawą zmienia się następujące ustawy: ustawę z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, ustawę z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane, ustawę z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

²⁾Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 96, poz. 959 i Nr 238, poz. 2390, z 2006 r. Nr 50, poz. 362 i Nr 126, poz. 875 oraz z 2007 r. Nr 192, poz. 1394.

zagospodarowania kraju, strategii rozwoju województw, planów zagospodarowania przestrzennego województw, planu zagospodarowania przestrzennego morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej, analiz i studiów z zakresu zagospodarowania przestrzennego powiatu, strategii rozwoju gmin, studiów uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gmin oraz miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego albo decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego, decyzji o warunkach zabudowy, decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej lub decyzji o ustaleniu lokalizacji linii kolejowej.”;

4) w art. 19 po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. W decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego, decyzji o warunkach zabudowy, decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej lub decyzji o ustaleniu lokalizacji linii kolejowej uwzględnia się, w szczególności ochronę:

- 1) zabytków nieruchomych wpisanych do rejestru i ich otoczenia;
- 2) innych zabytków nieruchomych, znajdujących się w gminnej ewidencji zabytków.”;

5) w art. 22:

a) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Wójt (burmistrz, prezydent miasta) prowadzi gminną ewidencję zabytków w formie zbioru kart adresowych zabytków nieruchomych z terenu gminy.”,

b) dodaje się ust. 5 i 6 w brzmieniu:

„5. W gminnej ewidencji zabytków powinny być ujęte:

- 1) zabytki nieruchome wpisane do rejestru;
- 2) inne zabytki nieruchome znajdujące się w wojewódzkiej ewidencji zabytków;
- 3) zabytki nieruchome wyznaczone przez wojewódzkiego konserwatora zabytków do ujęcia w wojewódzkiej ewidencji zabytków.

6. Właściwy dyrektor urzędu morskiego prowadzi ewidencję zabytków znajdujących się na polskich obszarach morskich w formie zbioru kart ewidencyjnych.”;

6) w art. 32 dodaje się ust. 10 w brzmieniu:

„10. O odkryciu przedmiotu, o którym mowa w ust. 1, na polskich obszarach morskich należy niezwłocznie zawiadomić właściwego dyrektora urzędu morskiego. Przepisy ust. 1 pkt 1 i 2, ust. 3-8 stosuje się odpowiednio.”;

7) w art. 33 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. O znalezieniu przedmiotu, o którym mowa w ust. 1, na polskich obszarach morskich należy niezwłocznie zawiadomić właściwego dyrektora urzędu morskiego.”;

8) w art. 45 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Wojewódzki konserwator zabytków może odstąpić od wydania decyzji, o której mowa w ust. 1, jeżeli wykonane bez wymaganego pozwolenia lub wykonane w sposób odbiegający od zakresu i warunków określonych w pozwoleniu prace konserwatorskie, restauratorskie, roboty budowlane, badania konserwatorskie, architektoniczne lub inne działania przy zabytku, o

których mowa w art. 36 ust. 1 pkt 6-8 i 10-12, nie doprowadziły do zniszczenia lub uszkodzenia zabytku.”;

9) art. 51 otrzymuje brzmienie:

„Art. 51. 1. Jednorazowego pozwolenia na stały wywóz zabytku za granicę wymagają zabytki zaliczane do jednej z następujących kategorii:

- 1) zabytków archeologicznych, które mają więcej niż 100 lat i wchodzi w skład zbiorów archeologicznych lub zostały pozyskane w wyniku badań archeologicznych bądź przypadkowych odkryć;
- 2) elementów stanowiących integralną część zabytków architektury, wystroju wnętrz, pomników, posągów i dzieł rzemiosła artystycznego, które mają więcej niż 100 lat;
- 3) wykonanych dowolną techniką i na dowolnym materiale dzieł malarstwa, nieobjętych kategoriami wskazanymi w pkt 4 i 5, które mają więcej niż 50 lat i ich wartość jest wyższa niż 10 000 euro;
- 4) wykonanych na dowolnym materiale akwareli, gwaszy i pastelów, które mają więcej niż 50 lat i ich wartość jest wyższa niż 4 000 euro;
- 5) mozaik, nieobjętych kategoriami wskazanymi w pkt 1 i 2, oraz wykonanych dowolną techniką i na dowolnym materiale rysunków, które mają więcej niż 50 lat i ich wartość jest wyższa niż 3 000 euro;

- 6) oryginalnych dzieł grafiki i matryc do ich wykonania oraz oryginalnych plakatów, które mają więcej niż 50 lat i ich wartość jest wyższa niż 4 000 euro;
- 7) oryginalnych rzeźb, posągów lub ich kopii wykonanych tą samą techniką co oryginał, nieobjętych kategorią wskazaną w pkt 1, które mają więcej niż 50 lat i ich wartość jest wyższa niż 5 000 euro;
- 8) fotografii, filmów oraz ich negatywów, które mają więcej niż 50 lat i ich wartość jest wyższa niż 1 500 euro;
- 9) pojedynczych lub znajdujących się w zbiorach rękopisów, które mają więcej niż 50 lat;
- 10) pojedynczych lub znajdujących się w zbiorach książek, które mają więcej niż 100 lat i ich wartość jest wyższa niż 1 500 euro;
- 11) map drukowanych i partytur, które mają więcej niż 150 lat;
- 12) kolekcji i przedmiotów z kolekcji zoologicznych, botanicznych, mineralnych lub anatomicznych, których wartość jest wyższa niż 4 000 euro;
- 13) kolekcji o znaczeniu historycznym, paleontologicznym, etnograficznym lub numizmatycznym, których wartość jest wyższa niż 4 000 euro;
- 14) środków transportu, które mają więcej niż 50 lat i ich wartość jest wyższa niż 8 000 euro;

- 15) innych kategorii, niewymienionych w pkt 1-14, obejmujących zabytki, które mają więcej niż 50 lat i ich wartość jest wyższa niż 4 000 euro.
2. Zabytki, o których mowa w ust. 1 i 4, mogą być czasowo wywożone za granicę, jeżeli pozwala na to ich stan zachowania, a osoba fizyczna lub jednostka organizacyjna, w której posiadaniu znajduje się zabytek, daje rękojmię, że nie ulegnie on zniszczeniu lub uszkodzeniu i zostanie przywieziony do kraju przed upływem terminu ważności pozwolenia.
 3. Zabytki, o których mowa w ust. 1, mogą być czasowo wywożone za granicę po uzyskaniu:
 - 1) jednorazowego pozwolenia na czasowy wywóz zabytku za granicę albo
 - 2) wielokrotnego pozwolenia indywidualnego na czasowy wywóz zabytku za granicę, albo
 - 3) wielokrotnego pozwolenia ogólnego na czasowy wywóz zabytku za granicę.
 4. Wywóz za granicę zabytków:
 - 1) wpisanych do rejestru,
 - 2) wchodzących w skład zbiorów publicznych, które stanowią własność Skarbu Państwa, jednostek samorządu terytorialnego oraz innych jednostek organizacyjnych zaliczanych do sektora finansów publicznych,
 - 3) znajdujących się w inwentarzach muzeów lub narodowym zasobie bibliotecznym,

- 4) znajdujących się w inwentarzach kościelnych
- może być dokonany wyłącznie na podstawie pozwoleń, o których mowa w ust. 3.”;

10)w art. 52:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Jednorazowe pozwolenie na stały wywóz zabytku za granicę wydaje minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego.”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego może odmówić wydania jednorazowego pozwolenia na stały wywóz zabytku za granicę w przypadku, gdy zabytek posiada szczególną wartość dla dziedzictwa kulturowego.”,

c) uchyla się ust. 3;

11) w art. 56 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Wojewódzki konserwator zabytków może cofnąć pozwolenie, o którym mowa w art. 51 ust. 3, w drodze decyzji.

2. Cofnięcie pozwolenia może nastąpić, jeżeli stan zachowania zabytku uległ pogorszeniu lub wyszły na jaw nowe fakty i okoliczności świadczące, że wnioskodawca nie daje rękojmi, o której mowa w art. 51 ust. 2.”;

12) w art. 57 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Osoba fizyczna lub jednostka organizacyjna, która otrzymała pozwolenie, o którym mowa w art. 51 ust. 3, jest obowiązana po wykorzystaniu tego pozwolenia

powiadomić wojewódzkiego konserwatora zabytków o przywiezieniu zabytku na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w terminie nie dłuższym niż 14 dni od dnia upływu ważności pozwolenia.”;

13) art. 58 otrzymuje brzmienie:

„Art. 58. W odniesieniu do materiałów bibliotecznych pozwolenia, o których mowa w art. 51 ust. 1 i 3, wydaje Dyrektor Biblioteki Narodowej. Przepisy art. 51 ust. 1, 2 i 4, art. 52 ust. 1a oraz art. 53-57 stosuje się odpowiednio.”;

14) art. 59 otrzymuje brzmienie:

„Art. 59. 1. Pozwolenia na wywóz za granicę nie wymagają:

- 1) zabytki nieobjęte kategoriami wskazanymi w art. 51 ust. 1;
- 2) zabytki przywiezione z terytorium państwa niebędącego członkiem Unii Europejskiej, które są objęte procedurą odprawy czasowej lub procedurą uszlachetniania czynnego w rozumieniu przepisów prawa celnego;
- 3) zabytki przywiezione z terytorium państwa niebędącego członkiem Unii Europejskiej, które były objęte procedurą dopuszczenia do obrotu ze zwolnieniem od należności celnych przywozowych, jeżeli wywóz tych zabytków następuje przed upływem 5 lat od dnia dopuszczenia do obrotu;
- 4) zabytki przywiezione z terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej na okres nie dłuższy niż 3 lata, jeżeli wywozu tych

zabytków dokonuje się na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej;

- 5) zabytki przywiezione z zagranicy przez osoby korzystające z przywilejów lub immunitetów dyplomatycznych, w tym przywiezione w celu urzędzenia wewnątrz przedstawicielstw dyplomatycznych i urzędów konsularnych;
 - 6) dzieła twórców żyjących;
 - 7) zabytki przemieszczane przez terytorium Rzeczypospolitej Polski z terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej na terytorium państwa nie będącego członkiem Unii Europejskiej i objęte kategoriami A.1-A.15 wymienionymi w załączniku do rozporządzenia Rady (EWG) nr 116/2009 z dnia 18 grudnia 2008 r. w sprawie wywozu dóbr kultury (Dz. Urz. WE nr L 39 z dnia 10.02.2009) jeśli ich wartość jest niższa od progów finansowych wymienionych w pkt B ww. załącznika;
 - 8) zabytki, które posiadają zaświadczenie wwozu wystawione przez organ celny lub Straż Graniczną zgodnie z art. 59 ust. 3 pkt 4.
2. Jeżeli wywóz zabytku jest dokonywany bez pozwolenia, o którym mowa w art. 51 ust. 1 i 3, a cechy zabytku wskazują, że jego wywóz wymaga pozwolenia, organ Straży Granicznej lub organ celny może zażądać od osoby dokonującej wywozu zabytku okazania dokumentu potwierdzającego fakt, że wywożony zabytek nie wymaga pozwolenia.
3. Dokumentem, o którym mowa w ust. 2, jest:

- 1) ocena wskazująca czas powstania zabytku wykonana przez instytucję kultury wyspecjalizowaną w opiece nad zabytkami, rzeczoznawcę ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego, podmiot gospodarczy prowadzący działalność w zakresie obrotu zabytkami na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub organ administracji publicznej;
- 2) wycena zabytku wykonana przez instytucję kultury wyspecjalizowaną w opiece nad zabytkami, rzeczoznawcę ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego lub podmiot gospodarczy prowadzący działalność w zakresie obrotu zabytkami na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 3) faktura zawierająca dane pozwalające na identyfikację przedmiotu, wystawiona przez podmiot gospodarczy prowadzący działalność w zakresie obrotu zabytkami na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 4) potwierdzenie wwozu zabytku na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, zawierające fotografię zabytku, wystawione w przejściach granicznych przez organ celny, a w przypadku jego braku przez organ Straży Granicznej. Potwierdzenie jest wystawione jedynie wtedy, gdy z załączonych dokumentów umożliwiającą jednoznaczną identyfikację zabytku oraz jego wiek i wartość

wynika, że należy on do kategorii zbytków, o których mowa w art. 51 ust. 1;

5) ubezpieczenie przewozu zabytku z zagranicy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;

6) pozwolenie na wywóz zabytku z terytorium innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej.

4. W przypadku, gdy osoba dokonująca wywozu zabytku nie przedstawi dokumentu, o którym mowa w ust. 2, lub istnieje uzasadniona obawa, że dokument ten nie jest wiarygodny, organ Straży Granicznej lub organ celny może zatrzymać ten zabytek na czas niezbędny do ustalenia czy wywóz zabytku mógł być dokonywany bez pozwolenia, o którym mowa w art. 51 ust. 1 i 3.

5. Minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego określi, w drodze rozporządzenia, wzór dokumentu, o którym mowa w ust. 3 pkt 1, 2 i 4, mając na względzie konieczność ujednoczenia tych dokumentów.”;

15) art. 61 otrzymuje brzmienie:

„Art. 61. Minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego określi, w drodze rozporządzenia, tryb składania wniosków i wydawania jednorazowego pozwolenia na stały wywóz zabytku za granicę, jednorazowego i wielokrotnych pozwoleń na czasowy wywóz zabytku za granicę oraz wzory tych pozwoleń, kierując się potrzebą ujednoczenia tych

dokumentów oraz koniecznością zapewnienia ochrony tym zabytkom.”;

16) art. 79 otrzymuje brzmienie:

„Art. 79. 1. Przy rozpatrywaniu wniosków o udzielenie dotacji nie mają zastosowania przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego.

2. Dochodzenie przez organ, o którym mowa w art. 74, należności wraz z odsetkami w wysokości określonej jak dla zaległości podatkowych z tytułu niewykorzystania lub wykorzystania niezgodnego z przeznaczeniem udzielonej dotacji następuje w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.”;

17) w art. 93 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W sprawach o wydawanie pozwoleń, określonych w art. 51 ust. 1 i 3, na wywóz zabytków będących materiałami bibliotecznymi za granicę, prowadzącym postępowanie w pierwszej instancji jest Dyrektor Biblioteki Narodowej, a organem wyższego stopnia minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego.”;

18) w art. 100 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Rzecznawca ma prawo do wydawania ocen i opinii dla podmiotów innych niż wskazane w ust. 2 w zakresie określonym w art. 59 ust. 3 pkt 1 i 2.”;

19) po art. 113 dodaje się art. 113a w brzmieniu:

„Art. 113a. Kto w terminie 14 dni od dnia upływu ważności pozwolenia, o którym mowa w art. 51 ust. 3, nie

powiadomił o przywiezieniu zabytku na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej podlega karze grzywny.”.

20) w art. 115 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Kto niezwłocznie nie powiadomił wojewódzkiego konserwatora zabytków lub wójta (burmistrza, prezydenta miasta) albo dyrektora urzędu morskiego o odkryciu w trakcie prowadzenia robót budowlanych lub ziemnych przedmiotu, co do którego istnieje przypuszczenie, iż jest on zabytkiem, a także nie wstrzymał wszelkich robót mogących uszkodzić lub zniszczyć znaleziony przedmiot i nie zabezpieczył, przy użyciu dostępnych środków, tego przedmiotu i miejsca jego znalezienia, podlega karze grzywny.”;

21) w art. 116 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Kto niezwłocznie nie powiadomił wojewódzkiego konserwatora zabytków lub wójta (burmistrza, prezydenta miasta) albo dyrektora urzędu morskiego o przypadkowym odkryciu przedmiotu, co do którego istnieje przypuszczenie, iż jest on zabytkiem archeologicznym, a także nie zabezpieczył, przy użyciu dostępnych środków, tego przedmiotu i miejsca jego znalezienia, podlega karze grzywny.”.

Art. 2. W ustawie z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2005 r. Nr 229, poz. 1954, z późn. zm.³⁾) wprowadza się następujące zmiany:

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2005 r. Nr 172, poz. 1438, z 2006 r. Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 133, poz. 935, Nr 157, poz. 1119 i Nr 187,

1) w art. 100 § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. Jeżeli zajęta ruchomość stanowi zabytek w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. Nr 162, poz. 1568, z 2004 r. Nr 96, poz. 959 i Nr 238, poz. 2390 oraz z 2006 r. Nr 50, poz. 362 i Nr 126, poz. 875), poborca skarbowy, oddaje ją pod dozór państwowej lub samorządowej instytucji kultury. Dozór nad zajętymi ruchomościami ze złota, platyny i srebra oraz innymi kosztownościami niebędącymi zabytkami sprawuje organ egzekucyjny.”;

2) w art. 105 § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Zajęte przedmioty stanowiące zabytek w rozumieniu odrębnych przepisów organ egzekucyjny, w uzgodnieniu z właściwym ze względu na miejsce zajęcia tych przedmiotów wojewódzkim konserwatorem zabytków, a w przypadku materiałów bibliotecznych - dyrektorem Biblioteki Narodowej w Warszawie, zgłasza w celu nabycia instytucji, o której mowa w art. 100 § 3, lub przedsiębiorcy zajmującemu się obrotem tymi przedmiotami. Oszacowanie wartości takich przedmiotów następuje w trybie przewidzianym w art. 99 § 3.”.

Art. 3. W ustawie z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2006 r. Nr 156, poz. 1118, z późn. zm.⁴⁾) w art. 39 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W stosunku do obiektów budowlanych oraz obszarów niewpisanych do rejestru zabytków, a ujętych w gminnej ewidencji zabytków, pozwolenie na budowę lub rozbiórkę obiektu budowlanego wydaje właściwy organ w uzgodnieniu z wojewódzkim konserwatorem zabytków.”;

poz. 1381, z 2007 r. Nr 89, poz. 589, Nr 115, poz. 794 i Nr 176, poz. 1243 i Nr 192, poz. 1378, z 2008 r. Nr 209, poz. 1318 oraz z 2009 r. Nr 3, poz. 11.

⁴⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2006 r. Nr 170, poz. 1217 oraz z 2007 r. Nr 88, poz. 587, Nr 99, poz. 665, Nr 88, poz. 587, Nr 127, poz. 880, Nr 191, poz. 1373 i Nr 247, poz. 1844, z 2008 r. Nr 145, poz. 914, Nr 199, poz. 1227, Nr 206, poz. 1287, Nr 210, poz. 1321 i Nr 227, poz. 1505 oraz z 2009 r. Nr 18, poz. 97.

Art. 4. W ustawie z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80, poz. 717, z późn. zm.⁵⁾) w art. 53 w ust. 4 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) wojewódzkim konserwatorem zabytków – w odniesieniu do obszarów i obiektów ujętych w gminnej ewidencji zabytków;”.

Art. 5. Do spraw wszczętych i niezakończonych decyzją ostateczną przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy tej ustawy.

Art. 6. 1. W terminie 3 lat od dnia wejścia w życie ustawy Generalny Konserwator Zabytków i wojewódzcy konserwatorzy zabytków założą odpowiednio krajową i wojewódzką ewidencję zabytków.

2. W terminie roku od dnia przekazania przez wojewódzkiego konserwatora zabytków wykazu zabytków, o którym mowa w art. 8, wójt (burmistrz, prezydent miasta) założy gminną ewidencję zabytków.

Art. 7. W terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy wojewódzki konserwator zabytków przekaze wójtowi (burmistrzowi, prezydentowi miasta) i staroście wykaz zabytków, o których mowa w art. 1 pkt 5 lit. b niniejszej ustawy.

Art. 8. 1. Do czasu założenia gminnej ewidencji zabytków, decyzje o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego oraz decyzje o warunkach zabudowy wydaje się po uzgodnieniu z wojewódzkim konserwatorem zabytków – w odniesieniu do zabytków znajdujących się w wykazie, o którym mowa w art. 6 niniejszej ustawy.

2. Do czasu założenia gminnej ewidencji zabytków, decyzję, o której mowa w art. 39 ust. 3 i art. 49 ust. 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r.

⁵⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 6, poz. 41 i Nr 141, poz. 1492, z 2005 r. Nr 113, poz. 954 i Nr 130, poz. 1087, z 2006 r. Nr 45, poz. 319 i Nr 225, poz. 1635, z 2007 r. Nr 127, poz. 880 oraz z 2008 r. Nr 199, poz. 1227, Nr 201, poz. 1237 i Nr 220, poz. 1413.

– Prawo budowlane, wydaje się po uzgodnieniu z wojewódzkim konserwatorem zabytków – w odniesieniu do zabytków znajdujących się w wykazie, o którym mowa w art. 6 niniejszej ustawy.

Art. 9. Jednorazowe pozwolenia na stały wywóz zabytku za granicę, pozwolenia na czasowy wywóz zabytku za granicę i zaświadczenia wydane przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy zachowują moc do końca okresu, na który zostały wydane.

Art. 10. Przepisy wykonawcze wydane przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy na podstawie art. 61 ust. 1 ustawy, o której mowa w art. 1 niniejszej ustawy, zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 61 ust. 1 tej ustawy, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie dłużej jednak niż przez 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 11. Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia.

Za zgodność pod względem
prawnym i redakcyjnym

NACZELNIK WYDZIAŁU

Izabela Obarska-Kulpa

DYREKTOR
Departamentu Prawnego

Dominik Skórzek

UZASADNIENIE

Przedmiotowa nowelizacja ma na celu zmianę przede wszystkim przepisów ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. Nr 162, poz. 1568, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą”, ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2006 r. Nr 156, poz. 1118, z późn. zm.) oraz ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80, poz. 717, z późn. zm.).

Przedmiotową nowelizacją proponuje się rozszerzenie katalogu form ochrony zabytków przez wprowadzenie ustaleń ochrony w decyzjach o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego, decyzjach o warunkach zabudowy, decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej lub decyzji o ustaleniu lokalizacji linii kolejowej. Dotychczas w przepisie art. 7, jako formy ochrony zabytków były wymienione: wpis do rejestru zabytków, uznanie za pomnik historii, utworzenie parku kulturowego, ustalenia ochrony w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego.

W związku z powyższym, zmiany wymagają również przepisy dotyczące ewidencji zabytków, gdyż konieczne jest takie sformułowanie przepisów, aby obiekty znajdujące się w gminnej ewidencji zabytków mogły być objęte ochroną na podstawie ustaleń zawartych w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego, jak również w ustaleniach zawartych w decyzjach o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego i decyzjach o warunkach zabudowy.

Ponadto konieczne jest wprowadzenie zmian pozwalających na uproszczenie procedur związanych z wywozem zabytków z terytorium Polski. W chwili obecnej, praktycznie na wywóz za granicę każdego zabytku mającego więcej niż 55 lat (w przypadku zabytku będącego obiektem techniki mającego więcej niż 25 lat) konieczne jest pozwolenie wydawane przez organ ochrony zabytków. Zmiany obowiązujących przepisów mają ograniczyć katalog zabytków, na wywóz, których

konieczne jest wydawanie pozwolenia przez organy konserwatorskie, tylko do szczególnie cennych i wartościowych.

W art. 7 pkt 4 ustawy (art. 1 pkt 1 noweli) proponuje się, aby formą ochrony zabytków były nie tylko ustalenia ochrony w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, ale również ustalenia ochrony zawarte w decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego, decyzji o warunkach zabudowy, decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej lub decyzji o ustaleniu lokalizacji linii kolejowej. Dotychczasowe brzmienie tego przepisu pozwalało wprowadzać ochronę konserwatorską tylko w planach zagospodarowania przestrzennego. W sytuacji natomiast, gdy na terenie gminy brak było planu zagospodarowania przestrzennego, a obiekty zabytkowe nie były objęte inną formą ochrony zabytków wskazaną w art. 7 ustawy, brak było podstaw prawnych do zajmowania stanowiska przez wojewódzkiego konserwatora zabytków w przypadku wydawania decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego lub decyzjach o warunkach zabudowy. Prowadziło to do sytuacji, w których podejmowano decyzje dotyczące obiektów zabytkowych, a wojewódzki konserwator zabytków nie miał środków prawnych pozwalających na interwencję w przypadku pojawienia się zagrożenia dla zabytku. Również umieszczenie w przedmiotowym przepisie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej lub decyzji o ustaleniu lokalizacji linii kolejowej przyczyni się do poprawy warunków ochrony zabytków.

W art. 13 w ust. 4 ustawy proponuje się uchylić pkt 1 (art. 1 pkt 2 noweli), zgodnie z którym z rejestru zabytków skreślało się zabytek, który został wywieziony na stałe za granicę zgodnie z obowiązującymi przepisami. Propozycja ta związana jest ze zmianami zaproponowanymi w dalszej części tego projektu, a dotyczącymi wywozu zabytków za granicę.

W art. 18 ust. 1 ustawy (art. 1 pkt 3 noweli) wprowadza się obowiązek uwzględniania ochrony zabytków i opieki nad zabytkami w bardzo szerokim i kompleksowym zakresie, to jest przy sporządzaniu i aktualizacji koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju, strategii rozwoju województw, planów zagospodarowania przestrzennego województw, planu zagospodarowania

przestrzennego morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej, analiz i studiów z zakresu zagospodarowania przestrzennego powiatu, strategii rozwoju gmin, studiów uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gmin oraz miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego albo decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego, decyzji o warunkach zabudowy, decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej lub decyzji o ustaleniu lokalizacji linii kolejowej. Dotychczasowe brzmienie tego przepisu zostaje uzupełnione o wskazanie decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego, decyzji o warunkach zabudowy, decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej lub decyzji o ustaleniu lokalizacji linii kolejowej – co związane jest z tym, że również ustalenia zawarte w tych decyzjach mają stanowić jedną z form ochrony zabytków.

Kolejna zmiana, to propozycja uzupełnienia art. 19 ustawy (art. 1 pkt 4 noweli) o ust. 1a, wskazujący zabytki, których ochrona musi być bezwarunkowo uwzględniona w decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego, decyzji o warunkach zabudowy, decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej lub decyzji o ustaleniu lokalizacji linii kolejowej. Są to zabytki nieruchomości wpisane do rejestru zabytków i ich otoczenie oraz inne zabytki nieruchomości, znajdujące się w gminnej ewidencji zabytków.

Zmiana art. 22 ustawy (art. 1 pkt 5 noweli) polega na nadaniu nowego brzmienia ust. 4 oraz dodaniu nowego ust. 5 i 6. W ust. 4 proponuje się, aby wójt (burmistrz, prezydent miasta) prowadził gminną ewidencję zabytków w formie zbioru kart adresowych wszystkich zabytków nieruchomości z terenu gminy, a nie tak jak dotychczas tylko tych, które znajdują się w wojewódzkiej ewidencji zabytków. W dodawanym ust. 5 wskazuje się, jakie zabytki powinny być ujęte w gminnej ewidencji zabytków. Natomiast w ust. 6 określa się iż właściwy dyrektor urzędu morskiego prowadzi ewidencję zabytków znajdujących się na polskich obszarach morskich.

W art. 32 (art. 1 pkt 6 noweli) dodaje się ust. 10 natomiast w art. 33 (art. 1 pkt 7) dodaje się ust. 5, które wskazują tryb postępowania w przypadku przedmiotów w

stosunku do których istnieje przypuszczenie, iż są one zabytkami, a zostały odkryte lub znalezione na polskich obszarach morskich.

W art. 45 w ust. 3 ustawy (art. 1 pkt 8 noweli) proponuje się dodać przepis, zgodnie z którym wojewódzki konserwator zabytków będzie mógł odstąpić od wydania decyzji nakazującej przywrócenie zabytku do poprzedniego stanu lub uporządkowanie terenu lub decyzji nakazującej do doprowadzenia zabytku do jak najlepszego stanu we wskazywany sposób i w określonym terminie, jeżeli wykonane bez wymaganego pozwolenia lub wykonane w sposób odbiegający od zakresu i warunków określonych w pozwoleniu prace konserwatorskie, restauratorskie, roboty budowlane, badania konserwatorskie, architektoniczne lub inne działania przy zabytku, o którym mowa w art. 36 ust. 1 pkt 6-8 i 10-12 ustawy, nie doprowadziły do zniszczenia lub uszkodzenia zabytku.

W rozdziale 5 „Wywóz zabytków za granicę” ustawy, proponuje się szereg zmian umożliwiających uproszczenie procedur związanych z wywozem zabytków za granicę.

Obecnie zabytki mogą być wywożone za granicę na stałe, jeżeli ich wywóz nie spowoduje uszczerbku dla dziedzictwa kulturowego. W art. 51 ust. 1 ustawy (art. 1 pkt 9 noweli) proponuje się wprowadzić wyliczenie kategorii zabytków, dla których wymagane jest jednorazowe pozwolenie na stały wywóz za granicę, natomiast zabytki, które nie mieszczą się w zaproponowanych kategoriach nie wymagałyby takiego pozwolenia, o ile nie są wpisane do rejestru zabytków, wchodzi w skład zbiorów publicznych, znajdują się w inwentarzach muzeów, inwentarzach kościelnych lub narodowym zasobie bibliotecznym. Zabytki wskazane w proponowanym przepisie art. 51 ust. 1 mogłyby być czasowo wywożone za granicę, jeżeli pozwalałby na to ich stan zachowania, a osoba fizyczna lub jednostka organizacyjna, w której posiadaniu znajdowałby się zabytek, dawałaby rękojmię, że nie ulegnie on zniszczeniu lub uszkodzeniu i zostanie przywieziony do kraju przed upływem terminu ważności pozwolenia. Czasowy wywóz zabytków za granicę odbywać ma się, tak jak dotychczas, na podstawie jednorazowego pozwolenia na czasowy wywóz zabytku za granicę, wielokrotnego pozwolenia

indywidualnego na czasowy wywóz zabytku za granicę albo wielokrotnego pozwolenia ogólnego na czasowy wywóz zabytku za granicę, które wydawać będą wojewódzcy konserwatorzy zabytków. Zaproponowany został również katalog zabytków, których wywóz za granicę może następować wyłącznie na podstawie wyżej wskazanych pozwoleń.

Jednorazowe pozwolenie na stały wywóz zabytku za granicę ma wydawać minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego. Wniosek o wydanie takiego pozwolenia składany byłby, tak jak dotychczas, za pośrednictwem właściwego wojewódzkiego konserwatora zabytków. Minister może odmówić wydania jednorazowego pozwolenia na stały wywóz zabytku za granicę w przypadku, gdy zabytek posiada szczególną wartość dla dziedzictwa kulturowego.

Cofnięcie pozwolenia na czasowy wywóz zabytku za granicę może nastąpić w drodze decyzji wydawanej przez wojewódzkiego konserwatora zabytków (art. 1 pkt 11 noweli).

Zgodnie z proponowanym brzmieniem art. 57 ust. 1 ustawy (art. 1 pkt 12 noweli), osoba fizyczna lub jednostka organizacyjna, która otrzymała pozwolenie na czasowy wywóz zabytku za granicę jest obowiązana po wykorzystaniu tego pozwolenia powiadomić wojewódzkiego konserwatora zabytków o przywiezieniu zabytku do kraju w terminie nie dłuższym niż 14 dni od dnia upływu ważności pozwolenia.

W odniesieniu do materiałów bibliotecznych jednorazowe pozwolenie na stały wywóz zabytku za granicę oraz pozwolenia na czasowy wywóz zabytku za granicę ma wydawać, tak jak dotychczas, Dyrektor Biblioteki Narodowej (art. 1 pkt 13 noweli).

Zasadniczym zmianom ma ulec brzmienie art. 59 ustawy (art. 1 pkt 14 noweli). W ust. 1 tego przepisu proponuje się uchylene pkt 2, 6 i 7, a ponadto katalog zabytków, które nie wymagają pozwolenia na wywóz za granicę ma zostać zmieniony przez wskazanie, że pozwolenie na wywóz za granicę nie jest wymagane dla zabytków nieobjętych kategoriami wymienionymi w proponowanym

art. 51 ust. 1 ustawy oraz dla zabytków przywiezionych z terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej na okres nie dłuższy niż 3 lata, jeżeli wywozu tych zabytków dokonuje się na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej. Kolejne propozycje przewidują, że jeżeli wywóz zabytku jest dokonywany bez pozwolenia, a cechy zabytku wskazują, że jego wywóz wymaga pozwolenia, organ Straży Granicznej lub organ celny może zażądać od osoby dokonującej wywozu zabytku okazania dokumentu potwierdzającego fakt, że wywożony zabytek nie wymaga pozwolenia. Jako przykład takiego dokumentu można wskazać wycenę zabytku wykonaną przez instytucję kultury wyspecjalizowaną w opiece nad zabytkami lub rzeczoznawcę ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego. Proponuje się również w art. 59 ustawy nowy ust. 4, który wskazuje, że w przypadku gdy osoba dokonująca wywozu zabytku nie przedstawi dokumentu, o którym mowa w ust. 3, lub istnieje uzasadniona obawa, iż dokument ten nie jest wiarygodny, organ Straży Granicznej lub organ celny może zatrzymać na 2 miesiące ten zabytek do czasu ustalenia, czy wywóz zabytku mógł być dokonywany bez pozwolenia. W przypadku ustalenia, że wywóz zabytku mógł być dokonany bez pozwolenia, właściciel lub posiadacz tego zabytku może dochodzić odszkodowania z tytułu zatrzymania zabytku wyłącznie, gdy czas zatrzymania zabytku był dłuższy niż 2 miesiące. Ponadto w dodawanym ust. 5 proponuje się wprowadzić regulację umożliwiającą ministrowi właściwemu do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego wydanie rozporządzenia określającego wzór dokumentu potwierdzającego wwóz zabytku na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

W celu uzyskania większej przejrzystości w procedurach związanych z udzielaniem dotacji celowej z budżetu państwa przez ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego na dofinansowanie prac konserwatorskich, restauratorskich lub robót budowlanych przy zabytku wpisanym do rejestru zabytków została zaproponowana zmiana przepisu art. 79 ustawy (art. 1 pkt 16 noweli). Dodany został nowy ustęp, w którym zostało wskazane, że przy rozpatrywaniu wniosków o udzielanie dotacji nie mają zastosowania przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego. Pozwoli to na jednoznaczne

przesądzenie o tym, że w przypadku odmowy udzielenia dotacji nie ma zastosowania droga odwoławcza przewidziana w Kodeksie postępowania administracyjnego.

Nowelizacja ust. 3 w art. 93 (art. 1 pkt 17 noweli) ma jedynie charakter redakcyjny, w związku z wprowadzoną zmianą numeracji ustępów w art. 51, a polega na zmianie wyrazów „ust. 3”, na wyrazy „ust. 4”.

W art. 100 ustawy po ust. 2 dodaje się ust. 3 (art. 1 pkt 18 noweli) umożliwiający rzeczoznawcom wydawanie ocen i opinii dla podmiotów innych, niż wskazane w art. 100 ust. 2, w zakresie określonym w art. 59 ust. 4 pkt 1 i 2 ustawy.

Zaproponowane zostało również uzupełnienie przepisów karnych przez dodanie nowego art. 113a (art. 1 pkt 19 noweli), zgodnie z którym ten, kto w terminie 14 dni od dnia upływu ważności pozwolenia, o którym mowa w art. 51 ust. 4, nie powiadomił wojewódzkiego konserwatora zabytków o przywiezieniu zabytku do kraju podlega karze grzywny.

Zmiana zaproponowana w art. 115 ust. 1 (art. 1 pkt 20 noweli) oraz art. 116 ust. 1 (art. 1 pkt 21 noweli) rozszerza katalog podmiotów, które powinny być powiadamiane w przypadku zaistnienia zagrożenia dla zabytku.

W ustawie z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (art. 2 noweli), nadaje się nowe brzmienie art. 100 § 3 tej ustawy. W przypadku gdy zajęta ruchomość stanowi zabytek w rozumieniu odrębnych przepisów, poborca skarbowy, oddaje ją pod dozór państwowej lub samorządowej instytucji kultury. Dozór nad zajętymi ruchomościami ze złota, platyny i srebra oraz innymi kosztownościami niebędącymi zabytkami sprawuje organ egzekucyjny.

W ustawie z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (art. 3 noweli), proponuje się wprowadzić zmiany w art. 39 ust. 3. Zmiana proponowana w art. 39 ust. 3, polega na uzupełnieniu tego przepisu o wskazanie, że w stosunku do obiektów budowlanych oraz obszarów niewpisanych do rejestru zabytków, a ujętych w gminnej ewidencji zabytków, pozwolenie na budowę lub rozbiórkę obiektu

budowlanego wydaje właściwy organ w uzgodnieniu z wojewódzkim konserwatorem zabytków.

Zaproponowana w art. 53 ust. 4 pkt 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (art. 4 noweli), zmiana oznacza, że decyzję o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego lub decyzję o warunkach zabudowy uzgadnia się z wojewódzkim konserwatorem zabytków w odniesieniu do obszarów i obiektów ujętych w gminnej ewidencji zabytków. Dotychczasowe brzmienie tego przepisu powodowało, że decyzje o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego oraz decyzje o warunkach zabudowy nie były uzgadniane z wojewódzkim konserwatorem zabytków, gdy dotyczyły obiektów zabytkowych ujętych w gminnej ewidencji zabytków. W celu zapewnienia ochrony konserwatorskiej również obiektom znajdującym się w gminnej ewidencji zabytków właściwe jest wprowadzenie do ww. ustawy zaproponowanej zmiany.

Przewiduje się, że w sprawach wszczętych i nie zakończonych decyzją ostateczną przed dniem wejścia w życie przedstawianej noweli zastosowanie będą miały jej przepisy (art. 5 noweli).

Wprowadzenie przepisu art. 6 pozwoli na wydłużenie terminu przewidzianego na założenie krajowej, wojewódzkiej i gminnej ewidencji zabytków, odpowiednio przez Generalnego Konserwatora Zabytków, wojewódzkich konserwatorów zabytków i wójtów (burmistrzów, prezydentów miast). Konieczność wprowadzenia przedmiotowego rozwiązania wynika z faktu, że działania podejmowane dotychczas w celu założenia ewidencji zabytków napotkały liczne problemy. Podmioty, na których spoczywał obowiązek stworzenia odpowiednio ewidencji nie zdołały dotrzymać terminu określonego w przepisie art. 143 nowelizowanej ustawy, w związku z czym konieczne jest wydłużenie okresu, w jakim należy założyć przedmiotowe ewidencje.

W terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy wojewódzki konserwator zabytków przekaze wójtowi (burmistrzowi, prezydentowi miasta) i staroście wykaz zawierający zestawienie: zabytków nieruchomych wpisanych do rejestru zabytków, innych zabytków nieruchomych znajdujących się w wojewódzkiej ewidencji

zabytków, zabytków nieruchomych wyznaczonych przez wojewódzkiego konserwatora zabytków do ujęcia w wojewódzkiej ewidencji zabytków (art. 7 noweli). W odniesieniu do wyżej wymienionych wskazanych zabytków do czasu założenia gminnej ewidencji zabytków, decyzje o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego oraz decyzje o warunkach zabudowy wydaje się po uzgodnieniu z wojewódzkim konserwatorem zabytków (art. 8 noweli).

Jednorazowe pozwolenia na stały wywóz zabytku za granicę, pozwolenia na czasowy wywóz zabytku za granicę i zaświadczenia wydane przed wejściem w życie niniejszej ustawy zachowują moc do końca okresu, na który zostały wydane.

Proponowany przepis art. 10 nowelizowanej ustawy, polega na czasowym (6 miesięcy) zachowaniu w mocy aktu wykonawczego. Celem powyższego rozwiązania jest zapewnienie szybkiego funkcjonowania nowej ustawy, a jednocześnie zachowanie w mocy rozporządzenia obecnie obowiązującego wyłącznie na określony czas.

Projekt ustawy nie podlega obowiązkowi notyfikacji Komisji Europejskiej.

Projekt ustawy został opublikowany w Biuletynie Informacji Publicznej oraz przekazany do uzgodnień z Komisją Wspólną Rządu i Samorządu Terytorialnego oraz do zaopiniowania przez Komitet Rady Ministrów do Spraw Informatyzacji i Łączności.

W trakcie uzgodnień oraz w wyniku zamieszczenia projektu ustawy w BIP nie prowadzono działalności lobbingowej w rozumieniu art. 7 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414).

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

- 1) Wpływ regulacji na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i dochody jednostek samorządu terytorialnego

Zaproponowana zmiana ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami spowoduje, że dochody organu podatkowego właściwego w sprawie pobierania opłaty skarbowej (Prezydent m. st. Warszawy) z tytułu wydawania pozwoleń na wywóz zabytków za granicę na stałe będą uszczuplone o około 450 tys. zł w związku z mniejszą ilością wydawanych tego typu pozwoleń.

Jako podmioty, na które będą miały wpływ projektowane regulacje należy wskazać ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego (zmniejszenie wpływów do skarbu państwa o ok. 100 tys. zł. z tytułu zmniejszonej ilości wydawanych pozwoleń na wywóz za granicę na stałe), wojewódzkich konserwatorów zabytków (analogicznie – ok. 350 tys. zł. z tytułu zmniejszonej ilości wydawanych pozwoleń na czasowy wywóz zabytków za granicę) oraz samorząd m. st. Warszawy. Ponadto należy podkreślić, że zaproponowane w projekcie rozwiązania będą miały wpływ na osoby wyjeżdżające poza granice kraju, ponieważ wprowadzone zostaną ułatwienia przy wywozie zabytków za granicę. Podmioty gospodarcze, których działalność jest związana z obrotem przedmiotami zabytkowymi, dzięki usprawnieniu funkcjonowania procedur związanych z wywozem zabytków za granicę, będą mogły sprawniej funkcjonować na rynku dzieł sztuki.

- 2) Wpływ na zachowanie dziedzictwa narodowego

Wprowadzenie w życie zaproponowanych w projekcie rozwiązań powinno przyczynić się do polepszenia warunków zachowania dziedzictwa narodowego. Zmiany w przepisach dotyczących prowadzenia ewidencji zabytków pozwolą poszerzyć krąg zabytków, które będą mogły być objęte ściślejszą ochroną niż dotychczas.

3) Wpływ regulacji na rynek pracy

Wejście w życie ustawy nie będzie miało wpływu na rynek pracy.

4) Wpływ regulacji na konkurencyjność gospodarki

Wejście w życie ustawy nie będzie miało wpływu na konkurencyjność gospodarki.

5) Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionalny

Wejście w życie ustawy nie będzie miało wpływu na sytuację i rozwój regionalny.

6) Konsultacje społeczne

Projekt ustawy został przesłany, w ramach konsultacji społecznych, do Stowarzyszenia Konserwatorów Zabytków, Towarzystwa Opieki nad Zabytkami, Stowarzyszenia Historyków Sztuki, Stowarzyszenia Antykwariuszy Polskich, Stowarzyszenia Bibliotekarzy Polskich, Polskiego Narodowego Komitetu ICOM, PKN ICOMOS, Przewodniczącego Sekretariatu Kultury i Środków Przekazu NSZZ „Solidarność”, Przewodniczącego Federacji Związków Zawodowych i Pracowników Kultury i Sztuki, Ogólnopolskiego Porozumienia Związków Zawodowych. Większość opinii przekazanych przez te organizacje do wyżej wymienionego projektu była pozytywna. Rozwiązania zaproponowane w projekcie spotkały się ze zrozumieniem i akceptacją. Stowarzyszenie Antykwariuszy Polskich w swoim wystąpieniu podkreśliło, że pewna liberalizacja i jednocześnie uproszczenie przepisów dotyczących wywozu mniej znaczących dla dziedzictwa narodowego przedmiotów, zaliczonych do kategorii zabytków, jest bardzo cenna, gdyż pozwoli polskim antykwariuszom, po pięćdziesięciu latach nieobecności, wziąć udział w międzynarodowym handlu sztuką i antykami. Może to polepszyć kondycję ich placówek, dzięki czemu będą mogli w większym stopniu zaangażować się w ratowanie od zniszczenia wielu zabytków, ich wyszukiwanie i konserwację.

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA KULTURY I DZIEDZICTWA NARODOWEGO¹⁾**

z dnia

w sprawie wywozu zabytków

Na podstawie art. 61 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. Nr 162, poz. 1568, z 2004 r. Nr 96, poz. 959 i Nr 238, poz. 2390, z 2006 r. Nr 50, poz. 362 i Nr 126 poz. 875 oraz z 2007 r. Nr 192, poz. 1394) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Rozporządzenie określa tryb składania wniosków i wydawania:

- 1) jednorazowego pozwolenia na stały wywóz zabytku za granicę;
- 2) jednorazowego pozwolenia na czasowy wywóz zabytku za granicę;
- 3) wielokrotnego pozwolenia indywidualnego na czasowy wywóz zabytku za granicę;
- 4) wielokrotnego pozwolenia ogólnego na czasowy wywóz zabytku za granicę.

2. Przepisy rozporządzenia stosuje się do wywozu zabytków z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na terytorium innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej.

3. Do wywozu zabytków z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej poza obszar celny Wspólnoty Europejskiej stosuje się przepisy rozporządzenia Rady nr 3911/92 z dnia 9 grudnia 1992 r. w sprawie wywozu dóbr kultury (Dz. Urz. WE L 395, z 31.12.1992 r.) oraz rozporządzenia Komisji nr 752/93 z dnia 30 marca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady nr 3911/92 w sprawie wywozu dóbr kultury (Dz. Urz. WE L 077, z 31.03.1993 r., z późn. zm.).

4. Przepisy § 7-9 i 14 stosuje się odpowiednio do rozpatrywania wniosków o wywóz zabytków z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej poza obszar celny Wspólnoty Europejskiej.

§ 2. Wniosek o wydanie jednorazowego pozwolenia na stały wywóz zabytku za granicę zawiera:

- 1) imię, nazwisko wnioskodawcy, miejsce zamieszkania i adres albo nazwę, siedzibę i adres jednostki organizacyjnej, będącej wnioskodawcą;
- 2) określenie zabytku wraz z opisem umożliwiającym jego identyfikację;
- 3) uzasadnienie wniosku.

§ 3. Wniosek o wydanie jednorazowego pozwolenia na czasowy wywóz zabytku za granicę zawiera:

- 1) imię, nazwisko wnioskodawcy, miejsce zamieszkania i adres albo nazwę, siedzibę i adres jednostki organizacyjnej, będącej wnioskodawcą;
- 2) określenie zabytku wraz z opisem umożliwiającym jego identyfikację;
- 3) datę przywozu zabytku do kraju;
- 4) wskazanie okresu, na jaki pozwolenie ma być wydane;
- 5) wskazanie kraju, do którego zabytek ma być wywieziony;
- 6) uzasadnienie wniosku.

§ 4. Wniosek o wydanie wielokrotnego pozwolenia indywidualnego na czasowy wywóz zabytku za granicę zawiera:

- 1) imię, nazwisko wnioskodawcy, miejsce zamieszkania i adres albo nazwę, siedzibę i adres jednostki organizacyjnej, będącej wnioskodawcą;
- 2) określenie zabytku z opisem umożliwiającym jego identyfikację;
- 3) wskazanie okresu, na jaki pozwolenie ma być wydane;
- 4) uzasadnienie wniosku.

§ 5. Wniosek o wydanie wielokrotnego pozwolenia ogólnego na czasowy wywóz zabytków za granicę zawiera:

- 1) nazwę, siedzibę i adres jednostki organizacyjnej, będącej wnioskodawcą;
- 2) akt o utworzeniu jednostki organizacyjnej;
- 3) wskazanie okresu, na jaki pozwolenie ma być wydane;
- 4) wskazanie przynajmniej 2 osób uprawnionych do podpisu wykazu wywożonych zabytków, dołączonego do pozwolenia;
- 5) uzasadnienie wniosku.

§ 6. 1. Do wniosków, o których mowa w § 2-4, dołącza się 2 fotografie zabytku, o formacie nie mniejszym niż 9 x 13 cm, oraz oświadczenie właściciela zabytku, że zgłoszony zabytek jest jego własnością, jest wolny od obciążeń prawa i nie podlega zajęciu w trybie przepisów o egzekucji sądowej lub postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

2. W przypadku gdy wnioskodawca nie jest właścicielem zabytku, do wniosków, o których mowa w § 2-4, dołącza się również zgodę właściciela zabytku na wywóz przez wnioskodawcę zabytku za granicę.

§ 7. 1. Właściwy organ przed rozpatrzeniem wniosków, o których mowa w § 2-4, dokonuje oględzin zabytku lub przedmiotu o cechach zabytku objętego wnioskiem.

2. Oględziny mogą być przeprowadzone przy udziale właściwych biegłych i przy użyciu specjalistycznych urządzeń, jeżeli jest to konieczne.

3. Właściwy organ może zwrócić się również do instytucji kultury wyspecjalizowanej w ochronie zabytków o wydanie opinii dotyczącej wartości historycznej, artystycznej lub naukowej zabytku objętego wnioskiem.

4. W celu dokonania oględzin wnioskodawca jest obowiązany udostępnić zabytek w miejscu, w którym się znajduje, albo dostarczyć ten zabytek do siedziby właściwego organu.

5. W przypadku gdy do przeprowadzenia oględzin jest konieczne czasowe zatrzymanie zabytku objętego wnioskiem w siedzibie właściwego organu, wnioskodawcy wydaje się pokwitowanie.

6. Właściwy organ w pokwitowaniu, o którym mowa w ust. 5, określa, w uzgodnieniu z wnioskodawcą, umowną wartość zabytku.

§ 8. 1. W przypadku wniosku o wydanie jednorazowego pozwolenia na stały wywóz zabytku za granicę, po dokonaniu oględzin wojewódzki konserwator zabytków przesyła wniosek wraz protokołem oględzin zabytku do ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego.

2. Protokół, o którym mowa w ust. 1, powinien zawierać opis zabytku, wskazanie jego autora lub wytwórcy, czasu powstania i stanu jego zachowania.

§ 9. Jednorazowe pozwolenie na stały wywóz zabytku za granicę zawiera:

- 1) imię, nazwisko, miejsce zamieszkania i adres osoby albo nazwę, siedzibę i adres jednostki organizacyjnej, które wywożą zabytki za granicę;
- 2) określenie zabytku wraz z opisem umożliwiającym jego identyfikację;
- 3) termin ważności pozwolenia.

§ 10. Jednorazowe pozwolenie na czasowy wywóz zabytku za granicę zawiera:

- 1) imię, nazwisko, miejsce zamieszkania i adres osoby albo nazwę, siedzibę i adres jednostki organizacyjnej, które czasowo wywożą zabytek za granicę;
- 2) określenie zabytku wraz z opisem umożliwiającym jego identyfikację;
- 3) wskazanie kraju, do którego zabytek ma być wywieziony;
- 4) termin ważności pozwolenia.

§ 11. Wielokrotne pozwolenie indywidualne na czasowy wywóz zabytku za granicę zawiera:

- 1) imię, nazwisko, miejsce zamieszkania i adres osoby albo nazwę, siedzibę i adres jednostki organizacyjnej, które będą wielokrotnie wywozić zabytek za granicę;
- 2) określenie zabytku wraz z opisem umożliwiającym jego identyfikację;
- 3) termin ważności pozwolenia.

§ 12. 1. Wielokrotne pozwolenie ogólne na czasowy wywóz zabytków za granicę zawiera:

- 1) nazwę, siedzibę i adres jednostki organizacyjnej, będącej wnioskodawcą;
- 2) termin ważności pozwolenia.

2. Przy wywozie zabytków za granicę do pozwolenia dołącza się wykaz wywożonych zabytków, opatrzony na każdej ze stron pieczęcią muzeum lub innej instytucji kultury i podpisem osób, o których mowa w § 5 pkt 4.

3. Wykaz zawiera określenie i opis wywożonych zabytków oraz ich numery inwentarza.

§ 13. 1. Przy wywozie zabytków za granicę do pozwoleń, o których mowa w § 9-11, dołącza się fotografie wywożonych zabytków opatrzone na odwrocie pieczęciami i podpisem właściwego organu oraz informacją, że fotografie są dołączone do właściwego pozwolenia.

2. Zabytki wywożone za granicę na podstawie pozwoleń, o których mowa w § 9-11, mogą być dodatkowo oznaczone w sposób umożliwiający jednoznaczną identyfikację tych zabytków. Informację o sposobie oznaczenia zabytku umieszcza się w pozwoleniu.

§ 14. 1. Wzory pozwoleń, o których mowa w § 9-12, są określone w załącznikach nr 1-5 do rozporządzenia.

2. Wzory pozwoleń, o których mowa w § 9-12, dla zabytków będących materiałami bibliotecznymi są określone w załącznikach nr 5-8 do rozporządzenia.

3. Pozwolenia wydaje się w 2 egzemplarzach, z których jeden otrzymuje wnioskodawca, a drugi zatrzymuje właściwy organ.

4. Na odwrocie pozwoleń organ Straży Granicznej lub organ celny poświadcza dokonanie zgłoszenia celnego wywożonego zabytku lub przedmiotu o cechach zabytku.

§ 15. Zezwolenia i pozwolenia na wywóz zabytków za granicę lub przedmiotów o cechach zabytków wydane na podstawie dotychczas obowiązujących przepisów zachowują ważność.

§ 16. Traci moc rozporządzenie Ministra Kultury z dnia 19 kwietnia 2004 r. w sprawie wywozu zabytków i przedmiotów o cechach zabytków za granicę (Dz. U. Nr 84, poz. 789).

§ 17. Rozporządzenie wchodzi w życie w terminie 14 dni od dnia ogłoszenia.

¹⁾ Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego kieruje działem administracji rządowej – kultura i ochrona dziedzictwa narodowego, na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 16 listopada 2007 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego (Dz. U. Nr 216, poz. 1595).

WZÓR

(oznaczenie organu)

Warszawa, dnia

JEDNORAZOWE POZWOLENIE

NA STAŁY WYWÓZ ZABYTKU ZA GRANICĘ NR

Na podstawie art. 51 ust. 1 pkt ... i art. 52 ust. 1 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz.U. Nr 162, poz. 1568, z późn. zm.) zezwala się:
.....

(imię, nazwisko osoby, miejsce zamieszkania i adres albo nazwa, siedziba i adres jednostki organizacyjnej wywożącej zabytek)

na stały wywóz za granicę następującego zabytku:
.....

(określenie zabytku)

Opis zabytku:

Pozwolenie nie zwalnia z obowiązków wynikających z przepisów ograniczających obrót towarowy z zagranicą.

Termin ważności pozwolenia

(okrągła pieczęć z godłem państwa i napisem w otoku zawierającym oznaczenie organu) (pieczęć i podpis organu)

(Znak identyfikacyjny drukarni. Numer seryjny druku pozwolenia.)

WZÓR

(oznaczenie organu)

Warszawa, dnia

JEDNORAZOWE POZWOLENIE

NA CZASOWY WYWÓZ ZABYTKU ZA GRANICĘ NR

Na podstawie art. 51 ust. 4 pkt 1 i art. 53 ust. 1 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz.U. Nr 162, poz. 1568 z późn. zm.) zezwala się:

.....
.....
.

(imię, nazwisko osoby, miejsce zamieszkania i adres albo nazwa, siedziba i adres jednostki organizacyjnej wywożącej zabytek)

.....
.

na czasowy wywóz za granicę następującego zabytku:

.....
.....
.

(określenie zabytku)

Opis zabytku:

Pozwolenie nie zwalnia z obowiązków wynikających z przepisów ograniczających obrót towarowy z zagranicą.

Kraj, do którego wywożony jest zabytek

Termin przywozu zabytku do kraju

Termin ważności pozwolenia

(okrągła pieczęć z godłem państwa i napisem w otoku zawierającym oznaczenie organu) (pieczęć i podpis organu)

(Znak identyfikacyjny drukarni. Numer seryjny druku pozwolenia.)

WZÓR

(oznaczenie organu)

Warszawa, dnia

WIELOKROTNE POZWOLENIE INDYWIDUALNE

NA CZASOWY WYWÓZ ZABYTKU ZA GRANICĘ NR

Na podstawie art. 51 ust. 4 pkt 2 i art. 54 ust. 1 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz.U. Nr 162, poz. 1568, z późn. zm.) zezwala się:

.....

.....

.

.....

.

na czasowy wywóz za granicę następującego zabytku:

.....

.....

.

(określenie zabytku)

Opis zabytku:

Pozwolenie nie zwalnia z obowiązków wynikających z przepisów ograniczających obrót towarowy z zagranicą.

Termin ważności pozwolenie

(okrągła pieczęć z godłem państwa i napisem w otoku zawierającym oznaczenie organu) (pieczęć i podpis organu)

(Znak identyfikacyjny drukarni. Numer seryjny druku pozwolenia.)

WZÓR

(oznaczenie organu)

Warszawa, dnia

WIELOKROTNE POZWOLENIE OGÓLNE

NA CZASOWY WYWÓZ ZABYTKU ZA GRANICĘ NR

Na podstawie art. 51 ust. 4 pkt 3 i art. 55 ust. 1 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz.U. Nr 162, poz. 1568, z późn. zm.) zezwala się na czasowy

wywóz za granicę zabytków wchodzących w skład zbiorów:
.....

.....
.
(określenie muzeum lub innej instytucji kultury)
.....
.

według wykazu sporządzonego przez ww. instytucję kultury, załączonego do niniejszego pozwolenia, opatrzonego na każdej ze stron pieczęcią tej instytucji i podpisem 2 uprawnionych osób, zawierającego określenie i opis wywożonych zabytków oraz ich numery inwentarza.

Osoby uprawnione do podpisania ww. wykazu wywożonych zabytków:
.....
.
.....
.
.....
.
.....
.

Pozwolenie upoważnia do wielokrotnego wywozu za granicę i przywozu do kraju zabytków - zgodnie z każdorazowo dołączanym wykazem.

Pozwolenie nie zwalnia z obowiązków wynikających z przepisów ograniczających obrót towarowy z zagranicą.

Termin ważności pozwolenia

(okrągła pieczęć z godłem państwa i napisem w otoku zawierającym oznaczenie organu) (pieczęć i podpis organu)

(Znak identyfikacyjny drukarni. Numer seryjny druku
pozwolenia.)

WZÓR

(oznaczenie organu)

Warszawa, dnia

JEDNORAZOWE POZWOLENIE

NA STAŁY WYWÓZ ZABYTKU ZA GRANICĘ NR
(dla zabytków będących materiałami bibliotecznymi)

Na podstawie art. 51 ust. 1 pkt ... i art. 58 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz.U.

Nr 162, poz. 1568, z późn. zm.) zezwala się:

.....

(imię, nazwisko osoby, miejsce zamieszkania i adres albo nazwa, siedziba i adres jednostki organizacyjnej wywożącej zabytek)

.....
 .

na stały wywóz za granicę następującego zabytku:

.....

(określenie zabytku)

Opis zabytku:

Pozwolenie nie zwalnia z obowiązków wynikających z przepisów ograniczających obrót towarowy z zagranicą.

Termin ważności pozwolenia

(okrągła pieczęć z godłem państwa i napisem w otoku zawierającym oznaczenie organu) (pieczęć i podpis organu)

(Znak identyfikacyjny drukarni. Numer seryjny druku pozwolenia.)

WZÓR

(oznaczenie organu)

Warszawa, dnia

JEDNORAZOWE POZWOLENIE

NA CZASOWY WYWÓZ ZABYTKU ZA GRANICĘ NR
(dla zabytków będących materiałami bibliotecznymi)

Na podstawie art. 51 ust. 4 pkt 1 i art. 58 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz.U.

Nr 162, poz. 1568, z późn. zm.) zezwala się:

.....

(imię, nazwisko osoby, miejsce zamieszkania i adres albo nazwa, siedziba i adres jednostki organizacyjnej wywożącej zabytek)

.....
 .

na czasowy wywóz za granicę następującego zabytku:

.....

(określenie zabytku)

Opis zabytku:

Pozwolenie nie zwalnia z obowiązków wynikających z przepisów ograniczających obrót towarowy z zagranicą.

Kraj, do którego wywożony jest zabytek

Termin przywozu zabytku do kraju

Termin ważności pozwolenia

(okrągła pieczęć z godłem państwa i napisem w otoku zawierającym oznaczenie organu) (pieczęć i podpis organu)

(Znak identyfikacyjny drukarni. Numer seryjny druku pozwolenia.)

WZÓR

(oznaczenie organu)

Warszawa, dnia

WIELOKROTNE POZWOLENIE INDYWIDUALNE

**NA CZASOWY WYWÓZ ZABYTKU ZA GRANICĘ NR
(dla zabytków będących materiałami bibliotecznymi)**

Na podstawie art. 51 ust. 4 pkt 2 i art. 58 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz.U.

Nr 162, poz. 1568, z późn. zm.) zezwala się:

.....
.....
.

(imię, nazwisko osoby, miejsce zamieszkania i adres albo nazwa, siedziba i adres jednostki organizacyjnej wywożacej zabytek)

.....
.

na czasowy wywóz za granicę następującego zabytku:

.....
.....
.

(określenie zabytku)

Opis zabytku:

Pozwolenie nie zwalnia z obowiązków wynikających z przepisów ograniczających obrót towarowy z zagranicą.

Termin ważności pozwolenia

(okrągła pieczęć z godłem państwa i napisem w otoku zawierającym oznaczenie organu) (pieczęć i podpis organu)

(Znak identyfikacyjny drukarni. Numer seryjny druku pozwolenia.)

WZÓR

(oznaczenie organu)

Warszawa, dnia

WIELOKROTNE POZWOLENIE OGÓLNE

NA CZASOWY WYWÓZ ZABYTKU ZA GRANICĘ NR
(dla zabytków będących materiałami bibliotecznymi)

Na podstawie art. 51 ust. 4 pkt 3 i art. 58 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. Nr 162, poz. 1568, z późn. zm.) zezwala się na czasowy wywóz za granicę

zabytków wchodzących w skład zbiorów:

.....

(określenie biblioteki)

.....
 .

według wykazu sporządzonego przez ww. instytucję kultury, załączonego do niniejszego pozwolenia, opatrzonego na każdej ze

stron pieczęcią tej instytucji i podpisem 2 uprawnionych osób, zawierającego określenie i opis wywożonych zabytków oraz ich numery inwentarza.

Osoby uprawnione do podpisania ww. wykazu wywożonych zabytków:

.....
 .

Pozwolenie upoważnia do wielokrotnego wywozu za granicę i przywozu do kraju zabytków - zgodnie z każdorazowo dołączanym wykazem.

Pozwolenie nie zwalnia z obowiązków wynikających z przepisów ograniczających obrót towarowy z zagranicą.

Termin ważności pozwolenia

(okrągła pieczęć z godłem państwa i napisem w otoku zawierającym oznaczenie organu) (pieczęć i podpis organu)

(Znak identyfikacyjny drukarni. Numer seryjny druku
pozwolenia.)

UZASADNIENIE

Przedmiotowe rozporządzenie ma na celu dostosowanie jego brzmienia do zmian przewidzianych w nowelizacji ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami, w zakresie dotyczącym wywozu zabytków za granicę.

Większość zaproponowanych zmian ma charakter porządkowy umożliwiających właściwe funkcjonowanie aktu wykonawczego w świetle zmian zaproponowanych w nowelizacji ustawy.

Ocena skutków regulacji

1) Wpływ regulacji na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i dochody jednostek samorządu terytorialnego.

Wejście w życie rozporządzenia nie będzie miało wpływu na budżet państwa i dochody jednostek samorządu terytorialnego.

2) Wpływ regulacji na rynek pracy.

Wejście w życie rozporządzenia nie będzie miało wpływu na rynek pracy.

3) Wpływ regulacji na konkurencyjność gospodarki.

Wejście w życie rozporządzenia nie będzie miało wpływu na konkurencyjność gospodarki.

4) Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionalny.

Wejście w życie rozporządzenia nie będzie miało wpływu na sytuację i rozwój regionalny.

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA KULTURY I DZIEDZICTWA NARODOWEGO¹⁾**

z dnia

**w sprawie wzoru dokumentu potwierdzającego wwóz zabytku
na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej**

Na podstawie art. 59 ust. 5 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. Nr 162, poz. 1568, z 2004 r. Nr 96, poz. 959 i Nr 238, poz. 2390, z 2006 r. Nr 50, poz. 362 i Nr 126 poz. 875 oraz z 2007 r. Nr 192, poz. 1394) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa wzór dokumentu potwierdzającego wwóz zabytku na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, wystawionego przez organ Straży Granicznej lub organ celny, stanowiący załącznik do rozporządzenia.

§ 2. Dokument, o którym mowa w § 1, zawiera:

- 1) imię, nazwisko, miejsce zamieszkania i adres osoby albo nazwę, siedzibę i adres jednostki organizacyjnej, która wwozi zabytek na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) określenie zabytku wraz z opisem umożliwiającym jego identyfikację;
- 3) datę wwozu zabytku na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 4) 2 fotografie zabytku, o formacie nie mniejszym niż 9 x 13 cm

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

¹⁾ Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego kieruje działem administracji rządowej – kultura i ochrona dziedzictwa narodowego, na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 16 listopada 2007 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego (Dz. U. Nr 216, poz. 1595).

Załączniki
do rozporządzenia
Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego
z dnia (poz.)

Załącznik nr 1

WZÓR

(oznaczenie organu)

....., dnia
.....
(miejscowość) (data)

**DOKUMENT POTWIERDZAJĄCY WWÓZ ZABYTKU
NA TERYTORIUM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Na podstawie art. 59 ust. 6 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o
ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. Nr 162, poz.
1568, z późn. zm.) potwierdza się wwóz na terytorium
Rzeczypospolitej Polskiej zabytku:

.....
.....
.....

(określenie zabytku)

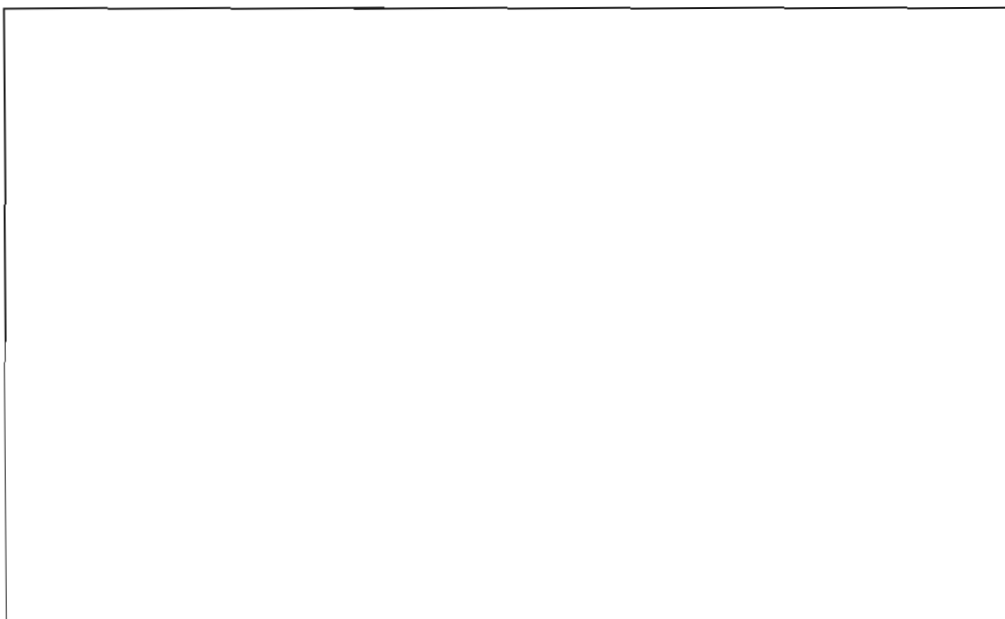
przez

.....
(imię, nazwisko osoby, miejsce zamieszkania i adres albo
nazwa, siedziba i adres jednostki organizacyjnej wywożącej
zabytek)

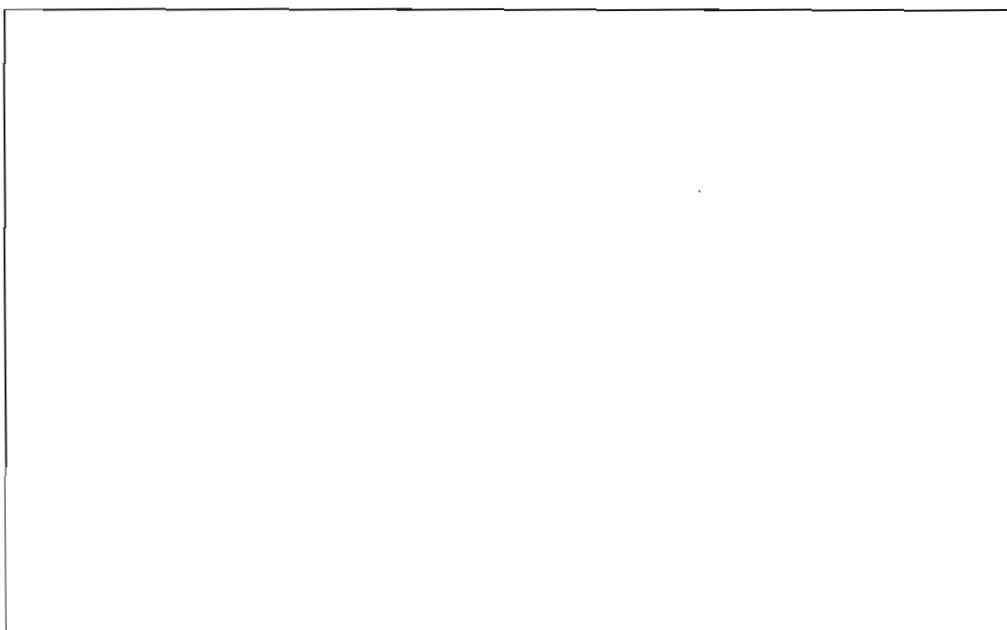
Opis zabytku:

.....
.....
.....

Fotografia 1.

Fotografia 2.

Data wwozu zabytku na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej:
.....

(okrągła pieczęć z godłem
państwa i napisem w otoku
zawierającym oznaczenie
organu)

(pieczęć i podpis organu)

(Znak identyfikacyjny drukarni. Numer seryjny druku dokumentu.)

UZASADNIENIE

Przedmiotowe rozporządzenie pozwala ministrowi właściwemu do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego na określenie wzoru dokumentu potwierdzającego wwóz zabytku na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, wydawanego przez funkcjonariuszy Straży Granicznej lub organu celnego.

Wydawanie przedmiotowego dokumentu osobom wwożącym zabytki na terytorium kraju powinno przyczynić się do usprawnienia procedur związanych z przewozem zabytków przez granicę. Osoby posiadające przedmiotowy dokument będą mogły wykazać, iż w przypadku danego zabytku nie jest wymagane przy jego wywozie za granicę stosowne pozwolenie. Jednoznaczne określenie wzoru tego dokumentu powinno pozwolić na uniknięcie komplikacji przy jego wydawaniu przez funkcjonariuszy Straży Granicznej lub organu celnego.

Ocena skutków regulacji

1) Wpływ regulacji na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i dochody jednostek samorządu terytorialnego.

Wejście w życie rozporządzenia nie spowoduje dodatkowych obciążeń dla sektora finansów publicznych.

2) Wpływ regulacji na rynek pracy.

Wejście w życie rozporządzenia nie będzie miało wpływu na rynek pracy.

3) Wpływ regulacji na konkurencyjność gospodarki.

Wejście w życie rozporządzenia nie będzie miało wpływu na konkurencyjność gospodarki.

4) Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionalny.

Wejście w życie rozporządzenia nie będzie miało wpływu na sytuację i rozwój regionalny.